de punten mogen niet afgerond zijn, doch scherp. Dit laatste geldt ook voor een nieuwen liggenden dubbelen boordvorm, die ook veel gedragen worden zal; dit boord is vrij laag en loopt van voren tamelijk scherp weg. In dassen is ook al geen bepaalde modekleur te noemen; alles is eigenlijk mode, rood, paars, groen, heldere effen kleuren, of ook wel bonte levendige dessins; als het voornaamste geldt echter nog de gebreide das, die men tegenwoordig niet meer effen behoeft te nemen, doch ook in keurige gestreepte soorten krijgen kan.

De handschoenen worden nog in lichte kleuren gedragen, een weinig te wijd, en nog steeds niet toegeknoopt, waardoor ze wat over de hand overvallen. In schoenen is de gewone variatie, maar wie bruine schoenen wenschen, nemen die in roodbruine tint. De wandelstokken met rechten of ronden knop blijven in zwang, maar die met haak, gedurende eenigen tijd in ongenade, gaan zich allengs weder wat meer in de gunst der heeren verheugen.

En thans nog het onderdeel van onze kleeding, dat in den volsten zin des woords de hoofdzaak heeten mag; de hoed.

Wel, het is daarmede als vorige jaren, zoowel de slappe hoed als de stijve bolvorm wordt gedragen. Voor slap ziet men de beige, groene, bruine kleuren. De zwarte stijve hoed heeft niet meer als vorig jaar den van voren en van achteren wat omgebogen rand, en is zonder opvallend karakter, niet groot, niet klein, en zeer eenvoudig. Hij dient wat te ruim te worden gekocht, zoodat hij wat naar achter op het hoofd staat. Wat sommige lieden er weliswaar een weinig schaapachtig doet uitzien, maar anderen aardig kleedt. Wie het niet kleedt, moeten wat anders koopen. Niemand moet dragen wat hem niet staat.

Met deze uitspraak kan ik mijn beschouwing sluiten. Immers goed gekleed zijn is niet slechts naar de mode gekleed zijn, doch zóó gekleed zijn, dat uwe physieke eigenschappen op het voordeeligst uitkomen.

Dus doet u daarnaar.

Ik mag niet vergeten, alvorens de pen neer te leggen, u nog mee te deelen, dat ik mijn licht opstak in 't bekende magazijn „Nieuw-Engeland", Koningsplein te Amsterdam, door welke firma ook de verschillende heeren gekleed zijn die wij voor onze lezers kiekten.

Ik eindig, en groet u zeer.

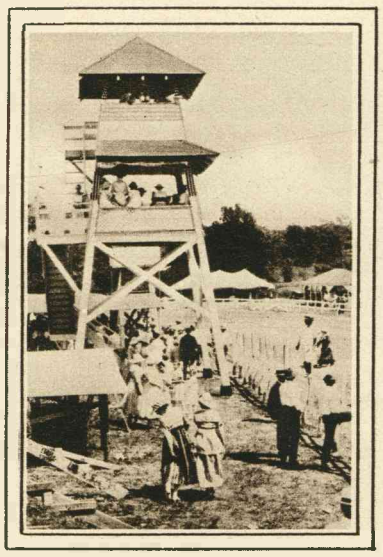
Adam.

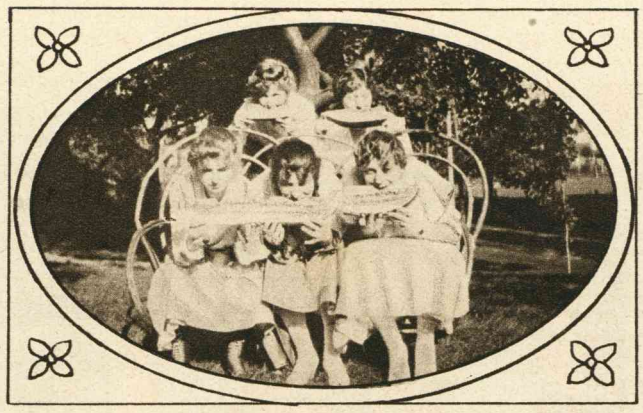
Er waren 1000 auto's gedurende die twee dagen . . .

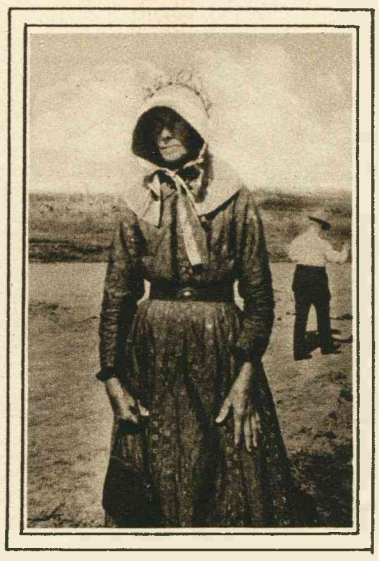
Dansende neger.

Kleine speciale tribune.

Hoe heerlijk is de watermeloen.

Oude pionierskap.

MIJNHEER PALIO'S REIS NAAR LONDEN

De heer Palio was gemeente-secretaris van Wellendam. Burgemeester Klaarwater zou er deze betrekking wel bij waar genomen hebben, welke de gemeente honoreerde met achthonderd gulden in 't jaar, doch zijn vriend de dokter, die bevreesd was dat al te veel geestesarbeid den heer Klaarwater kon schaden en het wekelijksche whist-avondje in gevaar brengen, adviseerde de aanstelling van een bezoldigd ambtenaar.

De heer Klaarwater was hier aanstonds voor te vinden, schoon de verlangens zijner echtgenoote meer uitgingen naar de achthonderd gulden, welke hij, hoewel voldoende gefortuneerd, toch nog „best er bij verdienen kon", zooals ze zei. Een aparte gemeente-secretaris zette echter meer waardigheid en luister aan het burgemeesterschap bij en voor dit argument zwichtte ook mevrouw Klaarwater. Hoe kwam men er nu ten slotte toe uit de veertig sollicitanten juist den heer Palio te kiezen? Laat ik eerlijk bekennen, dat hij dit geluk hoofdzakelijk te danken had aan zijn naam. Palio . . . . . neen, dit klonk niet Wellendamsch, zelfs niet Hollandsch. Het was onvervalscht Italiaansch en beteekende, zooals de predikant verklaarde, den prijs om welken men bij den wedstrijd kampte. Of ergens anders om hem gekampt was geworden, wist men niet, maar te Wellendam was dit niet het geval, wat echter aan zijn naam niets afdeed. Eigenlijk was de heer Klaarwater zelf wel ietwat jaloersch op hem. Klaarwater . . . . dat was zóó duidelijk, zoo voor Jan en alleman begrijpelijk, droeg niet het geringste cachet van verhevenheid, terwijl Palio . . . . . Maar de jaloezie was van hem geweken, toen het jongmensch zich kwam voorstellen, een zeer bescheiden indruk maakte, op de uitdrukkelijke vraag van den heer Klaarwater meedeelde, dat hij geen woord Italiaansch verstond zoo groot als een koe, in de eerste klas van een H. B. S. had gezeten en de beginselen der moderne talen van verre had aanschouwd. Wellendam wou vooruit — over de vereeniging van dien naam spreken we later — en het was dus niet ongewenscht dat de gemeente-secretaris iemand was met een zekeren graad van ontwikkeling. De heer Palio was acht en twintig jaar, hij brouwde lichtelijk, wat niet onvoornaam stond, was jonggezel, wat hij wel dacht te zullen sterven, omdat hij er tot nog toe niet in geslaagd was op het schoone geslacht, zelfs op de leelijke helft ervan, eenigen indruk te maken. Ik meen nu den heer Palio voldoende te hebben voorgesteld, om de noodige belangstelling te durven vragen voor niets meer of minder dan zijn reis naar Londen. Men kan er vier slapelooze nachten mee doorbrengen, laat ik juister zeggen, men kan zich vier slapelooze nachten afmatten, afpiekeren, suf mijmeren en zijn arme hersens afjakkeren, zonder het verband, zonder ook maar een spoor van verband te ontdekken tusschen den heer Palio en Londen; daarom wil ik het liever in éénen zeggen, daar slapelooze nachten — ik heb er genoeg van gehoord — niet juist geschikt zijn de stemming overdag op temperatuur te houden: De heer Palio dan zou, in opdracht van burgemeester en wethouders van Wellendam, op verlangen van de museum-commissie en met goedvinden van den Raad, die voor onkosten aan die onderneming verbonden, de respectable som noteerde van vijf en tachtig gulden, eenige bezoeken brengen aan het Britsch Museum, vermits men te Wellendam een zoodanig museum wenschte op te richten (dit stond woordelijk in het desbetreffend gemeenteverslag), zij 't op eenigszins kleine schaal en daarbij, om met den gewonen sleur te breken, liever zijn licht in het buitenland opstak dan bijv. te Amsterdam, ook al omdat de schoolkinderen onder aanvoering van den onderwijzer het Rijksmuseum reeds bezocht hadden en een museum in denzelfden geest ingericht, bij de jongere generatie dus weinig of geen belangstelling meer zou vermogen te wekken. Mitsgaders . . . enz. De grootsche plannen van het Wellendamsch museum waren letterlijk uit den grond verrezen. Een schaapherder in de buurt had een paar urnen in den grond gevonden, gevuld met voorvaderlijke asch en wat later was een schooljongen komen aandragen met een op de heide gevonden spitsen steen, welken de onderwijzer aanstonds herkende als een pijlpunt. Dit stuk voorvaderlijk huisraad werd door vele andere gevolgd en een hoek van de secretarie lag weldra vol met allerhande steenen, voldoende om een halve straat te plaveien. Toen nu eenigen tijd later de oud-burgemeester, die al een twintigtal jaren in de naaste stad woonde, overleed en aan de gemeente Wellendam zijn collectie schilderijen vermaakte, waaronder verscheidene zeer goede copieën naar oude meesters, begon men in te zien, dat het gemeentehuis, wilde het ook nog voor iets anders bruikbaar blijven, te klein was om al deze schatten der oudheid en der kunst waardig te herbergen. In wiens hoofd het denkbeeld museum het eerst was opgekomen, ik weet het niet. Maar 't denkbeeld, en dàt is de hoofdzaak, was uitgesproken en vond weerklank in de gemoederen der Wellendamsche raadsleden, de burgemeester voorop, die slechts leefden voor de grootheid en glorie van Wellendam. De heer Palio zou dus naar Londen gaan en de keuze was op hem gevallen, omdat hij niet te weigeren had. Hij beriep zich wel op zijn zeer geringe kennis van het Engelsch, omdat in de 1e klasse der H.B.S. aan deze taal niets werd gedaan, doch dit was geen onoverkomelijk bezwaar en werd weer goed gemaakt door de zeer nadrukkelijke roode tint van zijn haren en zijn brouwen. Alle Engelschen brouwden min of meer, zei de notaris, die 't weten kon, omdat hij op zijn huwelijksreis door de Ardennen met drie Engelschen in één hôtel had gelogeerd, en bovendien hadden alle Engelschen rossig haar. De dokter beweerde dat dit kwam van 't zeewater en de predikant voegde er aan toe, dat, zoover hem bekend was, alleen de meisjes rossig haar hadden.

Dit alles is lang, heel lang geleden. Deze reis naar Londen gebeurde in een tijd, — mogelijk kan u er zich nog flauw iets van herinneren — dat men de zee kon oversteken, rustig in zijn kooi een uurtje kon liggen of aan dek een sigaartje rooken, zonder andere bekommering dan van de maag, die wel eens te veel, ook wel eens te weinig had. Wat is dat alles al lang geleden! Als men toen een verzekering sloot tegen ongelukken of erger op de zeereis durfde men daar niet van spreken bevreesd uitgelachen te worden. Als men het tegenwoordig nalaat, — stel dat de noodzakelijkheid zòòdanig dringt, dat men persoonlijk aan den overkant der Noordzee niet gemist kan worden, — zou men vragen of dat geen al te groote roekeloosheid was, geen terging van het lot. Ja, er is eens een tijd geweest, dat men veilig over de zee kon varen, zonder vrees voor mijnen of torpedo's en in dien gelukzaligen tijd van rust en vrede ondernam de heer Palio zijn in Wellendam zoo befaamde reis naar Londen.

Toch, in alle stilte, sloot ook in dien vredigen tijd Wellendams Raad een verzekering op het hoofd van zijn secretaris. Niet omdat deze zoo'n kostbaar hoofd bezat, maar . . . . . het was een manier om, zonder in de loterij te spelen (wat met veler moraliteit in botsing kwam), toch een kansje te wagen; gebeurde er een of ander ongeluk met hem, dan zou de gemeente een som uitgekeerd krijgen, groot genoeg om twee museums te bouwen en, gebeurde er niets, kwam hij behouden terug, dan had men niet veel meer dan een bagatel uitgegeven, dat men te voren al van 't reisgeld afgepingeld had. Meen nu niet, dat de gemeenteraadsleden ook maar één oogenblik hoopten, dat zij met hun secretaris op een gansje zouden komen. Verre van dien! Allen wenschten hem, toen zij hem tot aan de grens van het dorp uitgeleide hadden gedaan, het meeste succes, een gelukkige reis en voorspoedigen terugkeer.

En zoo stond dan eindelijk en ten laatste de heer Palio eenzaam op den grooten weg, welke naar het station leidde. Hij keek op zijn horloge of hij zich haasten moest, maar hij had nogal den tijd: het station was nog maar een kwartier ver en de trein vertrok pas over een uur. 't Was mooi weer en hij wandelde dus kalmpjes aan naar dit eerste buitengemeentelijke doel.

Aan 't loket vroeg hij een kaartje naar Rotterdam. De kleine klerk zakte blijkbaar achter het loket in elkaar, want waar Palio zooeven nog de breede nikkelen horlogeketting had zien blinken, zag hij nu opeens het gezicht van het kereltje, heel bedeesd fluisterend: „Naar Rotterdam, zei u?"

„Jawel," antwoordde Palio, „ik zei naar Rotterdam of

Een dagje op een Amerikaansche Landtentoonstelling. *)

Het kleine plaatsje Bunceton in den staat Missouri heeft jaarlijks zijn „fair". Het is maar een plaatsje met 1500 inwoners maar het bergde 5000 bezoekers tijdens de twee dagen dat de tentoonstelling duurde. Van heinde en ver komen de boeren te paard of in auto's en buggy's er naar toe — allen zeer geïnteresseerd in de tentoongestelde waar. Hoe goed de boeren het doen kunnen in Missouri, ziet men aan de vele en mooie auto's. Er waren er 1000 gedurende die twee dagen. Dit is de tijd dat vrienden die elkaar gedurende het drukste gedeelte van 't jaar niet kunnen opzoeken elkaar ontmoeten en 't is een waar feest voor groot en klein. De inwoners van Bunceton hebben voor hun vrienden die ze verwachtten aardige kleine tribunes opgericht en als de lunchtijd daar is, worden groote manden uitgepakt waaruit de verrukkelijkste dingen op 't gebied van kookkunst komen. De kinderen genieten van watermeloen en groot en klein is geïnteresseerd in den clown die zijn kunsten vertoont of in een voorstelling van negers, die voor hun tent af en toe dansen en muziek maken. Men ziet er onder de boeren vele van het oude pioniërstype, en de oude vrouwen dragen nog de muts van een 100 jaar geleden — een goede beschutting voor de oogen. In den middag begint de eigenlijke „fair". Mooie paarden komen in den ring. Prijzen worden uitgereikt. Zoo kreeg de best gevormde baby een mooien zilveren beker. In een aardig gebouw hebben de vrouwen van de „farms" hun beste waar tentoongesteld o.a. jams, mooie gehaakte spreien, brood, koek etc. En intusschen wordt de politiek niet vergeten. Aandachtig staan de boeren te luisteren naar de speech van Mr. Lamm „who is running for governor of Missouri".

*) Van onzen Amerikaanschen correspondent.